

Dějepisář

Lenka Martinková

Před zamčenou třídou postával hlouček šestáků. Nikdo z nich ani nehlesl a všichni sledovali smějící se partičku deváťáček.

„Co je?! Co na nás furt tak zíráte?!“ křikla na ně jedna z nich a pak se otočila ke svým přítelkyním. „Počkej!“ zavolal šesták, který vypadal nejmíň na osmáka a chytil ji za rameno. „Nešahej na mě, jo?“ Setřásla jeho ruku a o poznání klidněji se zeptala: „Tak co se děje?“ Chlapec hledal pomoc u svých přátel, ale ti si ho nevšímalí. No nazdar – pomyslel si. Pokusil se usmát a začal vysvětlovat, že mají toho mladého dějepisáře, co o něm jdou po celý škole takový řeči, jako že na hodiny chodí v dobovým obleku i se zbraněma, který pak předvádí.

Deváťáčka horlivě přikyvovala a když domluvil, zeptala se svých přítelkyň: „Řekneme mu to?“ Protože se nedočkala žádné odpovědi, oslovila je ještě pro jistotu jmény: „Adri? Zdeni?“ Teprve teď se vzpomatovaly a návrh odsouhlasily. Chlapec jim znovu převyprávěl, co o učiteli ví, a dívčí trojlístek se začal smát. „A to je všechno?“ ujišťovaly se, když se trochu uklidnily. Oslovený přikývl. „Tak to toho moc není,“ ušklíbla se Adriana a navrhla, že by si měli jít někam sednout a zasvětit nováčka do učitelových vyučovacích metod.

Usadili se na lavičku u topení. „Nastoupil, když my jsme začaly chodit do šestky,“ vzpomínala Zdeňka. A vzápětí se rozvyprávěla: „Na první hodinu přišel oblečený v kůžích a představil se jako pravěký lovec Vítězslav. Pak nám chvíli vyprávěl o svém životě a my si z toho měli dělat výpisky. Když zazvonilo, trhl sebou a zařval, že se do příští hodiny objeví mamuti, tak ať se vyzbrojíme a zmizel v kabinetu.“

Adri jí rukou naznačila, že to z vyprávění o pravěku už stačí a sama se ujala slova: „Jo, je to blázen, ale neškodnej... Taky bylo skvělý, jak jsme brali starověký Egypt. To jsme balzamovali Tutanchamona. Učitel byl hlavní balzamovač. Na hlavu si dal šakalí masku a pořád něco mumlal a my jsme pracovali podle toho, co řekl. A hodinu před tím jsme vyráběli kanopy.“

Šestáček se nadechl, aby se zeptal, co že to vlastně vyráběli, ale do řeči mu skočila Mirka: „Nevíš, co to jsou kano-py? Klid, za půl roku budeš starší a moudřejší a budeš to vědět.“

Pak se ušklíbla a slíbila, že bude vyprávět poslední příhodu. Poslední a taky nejnovější, protože se stala minulý rok. „Brali jsme třicetiletou válku. Na hodinu se přiřítíl v kompletní uniformě švédských mušketýrů. V jedný ruce mušketu, ve druhý podstavec a hnal nás na hřiště. Když jsme tam byli všichni, zbraň nabil a vystřelil. Po druhý už vystřelit nestihl, protože tam přijeli policajti a mušketu mu zabavili. Později jsme se dozvěděli, že muže zákona povolal zástupce ředitele, protože si myslel, že nějaký student napadl svoje spolužáky. Prostě jako v Americe. Ale stejně nejlepší byla další hodina, kdy Vítězslav přinesl píku a nám se omluvil, že pokus o připravení muškety k boji nevyšel a tak nám ho předvede jindy.

Zazvonilo. Šestáček se rychle rozloučil a přidal se ke svým spolužákům. Ti se kolem něho shlukli a ptali se, co zjistil. „Jste srabi, pánové,“ odsekl, „kdybyste šli se mnou, tak to taky víte.“ Pak jim bleskově převyprávěl, co se dozvěděl a dodal: „Jenom bych rád věděl, kde na to bere.“

„Na co?“ ozvalo se za ním. Když se otočil, uviděl třicetiletého muže v saku a kalhotách do společnosti. Vypadal spíš jako pojišťovací agent, než potrhlý dějepisář.

„Ach, vy myslíte střelbu z muškety a další moje výstřednosti? Chyby z mladické nerozváženosti. Vás nic takového čekat nebude... Ale abych vám odpověděl na otázku, kde

na to беру peníze, prozradím vám, že jsem zdědil několik domů, které mi teď vynášejí dost na to, abych mohl spokojeně žít a věnovat se svým zálibám, mezi které patří i učitelství.“

Mluvil klidně a vyrovnaně s laskavým výrazem ve tváři. Přesně takhle si zvědavý šesták představoval kněze.

Učitel odemkl třídu a žáci se urychleně usadili v lavicích. Vítězslav si sedl na katedru, představil se a začal vykládat novou látku.

Jeden z posluchačů se přihlásil a oznámil: „Pane učiteli, vy jste nám zapomněl říct, jaké máme mít sešity.“ Učitel se na chvíli zarazil a pak oznámil: „Nenene! Žádný pan učitel. Jmenuji se Vítězslav. Tak mi říkejte! A když mi budete chtít vykat, tak pan Vítězslav... Jak zněla otázka? Může mi ji někdo zopakovat, prosím?“ obrátil se na třídu.

„Jaké máme mít sešity, Vítězslave?!“ ozvalo se z prvních lavic a učitel pohodil hlavou. „Sešity? Jaké chcete. Nebo třeba pište na papír. Jak vám to vyhovuje,“ odpověděl a dál se věnoval probírané látce.

Chlapec, který se o učiteli snažil před hodinou zjistit co nejdříve, teď nedůvěřivě vrtěl hlavou. Vždyť Vítězslav na hodinu nepřinesl žádný kyj ani jiný pravěký předmět. Je to sice první hodina, ale co říkaly ty holky?! – říkal si a pozorně sledoval vyučujícího. Na druhou stranu, neměl důvod muži procházejícímu se před tabulí nevěřit, že to byly chyby z mladické nerozvážnosti.

Hodina začala nudit jeho souseda v lavici, a tak si z tašky vyndal časopis a dal se do čtení pod lavicí.

Než se rozhodl, který z článků si přečte, stál nad ním Vítězslav. „Tak tebe nezajímá můj výklad?“ zeptal se a přísně si měřil svého svěřence. Laskavý výraz zmizel z jeho tváře.

„Co to čteš? Ukaž!“ Počkal, až mu žák časopis podá. „Tak archeologii? Zabavuje se do konce pololetí,“ oznámil suše a dál se věnoval výkladu o lovu mamutů.

Zazvonilo a šestáci se hrnuli ke dveřím. „No tak počkat!“ křikl za nimi učitel. „Na příští hodinu si přinesete násadu od smetáku, budeme vyrábět oštěp. Teď můžete jít,“ oznámil a zmizel v kabinetu.